ปรัชญาชีวิต ลิขิตคุณได้

ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่

สมทบ พาจรทิศ

ดวงกมลพับลิชชิ่ง
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

ปรัชญาชีวิตสิขิตคุณได้

สมทบ พาจรทิศ

คำนำสำนักพิมพ์

"ปรัชญาชีวิตลิขิตคุณได้" น่าทึ่ง น่าสนใจ คุณเคยสงสัยไหม? กรรมมาจากไหน ทำไมเราต้องกลัว ชั่วและดี คิดอย่างไร อยู่อย่างไร ให้ใจสบาย

ในชีวิตมีข้อคิดดี ๆ ให้ท่านผู้อ่าน หยุด คิด เปลี่ยนใจ อยู่อย่างสบายใจ สิ่งที่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง สุขเดี๋ยวนี้ทำอย่างไร อ่านให้เข้าใจ อ่านแล้วอ่านอีกและเริ่มเก็บสะสมต้นทุนชีวิต

สำนักพิมพ์คิดว่าหนังสือเล่มนี้ให้ข้อคิด ช่วยชีวิตคนได้ด้วยปัญญา สำหรับทุกคนได้อ่านเป็นคติสอนใจ

ด้วยความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ดวงกมลพับลิชชิ่ง

คำนำ

ผู้เขียนเป็นเด็กบ้านนอก อยู่ห่างไกลความเจริญจากเมือง ความเจริญยังเอื้อมไม่ถึง รู้จักแสงสว่างก็คือแสงอาทิตย์กับแสงจันทร์ และตะเกียงน้ำมัน ส่วนไฟฟ้านั้นก็รู้จักเหมือนกัน เพราะมองเห็นจากบ้านใกล้เรือนเคียงที่เขาเปิดกันในเวลากลางคืน ส่วนบ้านตนเองนั้นยังไม่มี วิถีความเป็นอยู่ดำเนินไปตามทางแห่งวิถีธรรมชาติ เพื่อให้ชีวิตได้ดื่มได้กินได้บริโภค อยากรับประทานปลาก็ต้องออกไปหาตามท้องไร่ท้องนาหรือตกเบ็ดตามลำน้ำลำคลอง อยากรับประทานพืชผักก็ต้องไปเก็บตามขอบรั้วบ้าน และ/หรือก็ขอเพื่อนบ้านที่เขาปลูกไว้ อยากได้เงินทองเป็นของตนเองก็ต้องไปรับจ้างทำงานต่าง ๆ ที่พอมีแรงทำได้ เสื้อกางเกงที่สวมใส่โดยเฉพาะชุดนักเรียนที่ใส่ไปโรงเรียนก็ได้รับความเมตตาและอนุเคราะห์จากผู้ที่มีฐานะที่ดีกว่า กางเกงบางครั้งบางทีก็ปะแล้วปะอีก รองเท้าถุงเท้าก็ไม่ต้องถามหา

การเรียนหนังสือชั้นอนุบาลก็เรียนในหมู่บ้าน และระดับประถมก็เรียนในโรงเรียนประจำหมู่บ้านเช่นกัน จบจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก็ไม่สามารถเรียนต่อไปในระดับต่อไปได้ เนื่องจากบิดามารดาไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนต่อ บิดามารดามองเห็นว่าวัดน่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับลูกตนเอง จึงได้ส่งผู้เขียนไปฝากเจ้าอาวาสในหมู่บ้านให้เป็นเด็กรับใช้หรือเด็กวัด ทั้งนี้ เพื่อให้ท่านได้อบรมบ่มนิสัย ที่สำคัญคือมีข้าวปลาอาหารกินอย่างแน่นอน

จากเด็กวัดมีโอกาสวาสนาได้ห่มผ้ากาสาวพัสตร์ศิษย์สมณโคดม เป็นสามเณรและเป็นพระภิกษุตามลำดับ สิ่งที่ซึมซับเข้ามาในสมองก็คือหลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นหลักธรรมคำสอนที่ทุกท่านสามารถพิสูจน์ได้ด้วยการประพฤติปฏิบัติด้วยตนเอง ตลอดจนสามารถนำไปบอกกล่าวเล่าต่อแก่ผู้ที่ยังไม่เข้าใจในธรรมหรือธรรมชาติของชีวิตมนุษย์คนเรานั้นที่แท้จริงเป็นอย่างไร

เรื่องที่เขียนในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนเองก็ไม่ทราบว่าตนเองเขียนมาได้อย่างไร ใครบอกให้เขียน ทำไมต้องเขียน ไม่เขียนได้ไหม แต่มันก็แปลกที่ว่าผู้เขียนอยู่ว่าง ๆ ไม่ค่อยเป็น ชีวิตคนเรานั้นมันสั้นนัก เดี๋ยวก็มืด เดี๋ยวก็สว่าง ยิ่งอายุมากหรือยิ่งนานวันเวลามันก็หมุนเร็วขึ้นเรื่อย ๆ เรื่องเก่ายังไม่ทันเสร็จ เรื่องใหม่มาอีกแล้ว ซึ่งเราก็เร่งรีบทำให้เสร็จก่อนที่เราจะหมดลมหายใจและก็ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นกับตนเองเมื่อใด เรื่องต่าง ๆ ที่เขียนในเล่มนี้นั้นเขียนจากความคิดความรู้สึกที่ผู้เขียนเองได้ประสบพบมาด้วยตนเองและเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสังคมและชีวิตของมนุษย์ทุกท่าน และทุกท่านก็จะไม่ได้อะไรติดตัวไปแม้เพียงแต่อย่างเดียว แต่สิ่งที่ฝากไว้บนโลกนี้ก็คือความรู้ความเข้าใจในการดำเนินชีวิตร่วมกับบุคคลอื่น รุ่นต่อรุ่น ยุคต่อยุค สมัยต่อสมัย สับเปลี่ยนหมุนเวียนไปตามกาลเวลา เพื่อให้ชีวิตนี้มีความสุขมาก

กว่าความทุกข์ ข้าวปลาอาหารเรารับประทานแล้วก็หมดสิ้น แต่ธรรมะของพระพุทธเจ้าและความรู้ทั่ว ๆ ไปนั้นยิ่งอ่านยิ่งศึกษายิ่งพอกพูนยิ่งเจริญยิ่งสำเร็จขึ้นไปเรื่อย ๆ

ปรัชญาชีวิตลิขิตคุณได้เล่มนี้เกิดขึ้นได้ก็เพราะ***พระคุณของบิดามารดา ครูบาอาจารย์*** ที่ได้ให้กำเนิดและอบรมสั่งสอนมาจนทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความรัก ความเคารพ ความศรัทธา ความวิริยะอุตสาหะมานะพยายามที่จะสร้างสรรสิ่งที่เป็นประโยชน์กับสังคมโดยส่วนรวม และที่จะลืมเสียมิได้ก็ต้องกราบขอบพระคุณ ***คุณจริยา สกุลสุทธวงศ์*** ผู้ร่วมทำบุญทำกุศลเพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในเล่มที่ 1 แล้วจะเสียดายที่ไม่ได้อ่าน เล่มนี้เป็นเล่มที่ 2 ปรัชญาชีวิตลิขิตคุณได้ ซึ่งจะลิขิตได้จริงหรือไม่ท่านผู้อ่านก็ต้องติดตามอ่านต่อไป

ด้วยความจริงใจจากผู้เขียน

สมทบ พาจรทิศ

สารบัญ

1.	3 ค. ก่อชีวิต	1
2.	กรรมดิจิตอล	7
3.	กลียุคและมิคสัญญี	11
4.	การทำบุญไปสวรรค์-ทำบาปตกนรกจริงหรือ	17
5.	การบวชพระ	27
6.	การปล่อยโคมลอย	31
7.	การศึกษากับศาสนา	35
8.	เกิดมาทำไม?	41
9.	ข้อคำถาม	45
10.	คติธรรมในพระพุทธรูป	49
11.	ความยุติธรรม	55
12.	ความสุขส่วนตัว	59
13.	ความอยาก	65
14.	คำพระท่านว่า	69

15. จดหมายจากแดนไกล 73

16. ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว 77

17. เชื่อหรือไม่? 81

18. ดีและชั่ว 85

19. ตั๋วขึดและตั๋วงืด 89

20. แต่งกายแต่งใจ 93

21. ถนนชีวิต 97

22. ทำบุญเมืองเชียงใหม่ 101

23. ทำบุญวันเกิดและวันตาย 105

24. ที่พึ่งทางใจ 109

25. ที่เห็นไม่ใช่ ที่ใช่ไม่เห็น 113

26. ธาตุ 4 117

27. นักสู้ผู้ยิ่งใหญ่ 121

28. น้ำหยาด 125

29. บัญชีธนาคาร-บัญชีชีวิต *129*

30. บุญ และวาสนา *133*

31. บุญและบาป *135*

32. ประเพณีสงกรานต์ *139*

33. ปริศนาคำทำนายพญาละแวก *145*

34. พฤติกรรมกับความเชื่อ *167*

35. พอดีพอเพียง *173*

36. แม้เลือกเกิดเองได้ *177*

37. ยุคสังคมเสื่อมถอย *181*

38. เยี๊ยะไปเรื่อย *185*

39. ลมเพลมพัด *189*

40. โลกมนุษย์ *193*

41. วัฒนธรรมที่เปลี่ยนไป *197*

42. วันแรกและวันสุดท้าย *201*

43. สัจธรรมแห่งชีวิต *203*
44. หลงตัวเอง *207*
45. หลวงพ่อยิ้ม *213*
46. หลักในการดำเนินชีวิต *217*
47. หูหนวก ตาบอด *221*
48. อมนุษย์ *225*

3 ค. ก่อชีวิต

ในชีวิตของคนเราในโลกนี้ทุกคนมีอายุคงไม่เกิน 100 ปี อย่างแน่นอน แต่อายุเฉลี่ยของคนไทยในปัจจุบันก็นับว่าสูงพอสมควร ด้วยเหตุที่ว่าวิทยาการทางการแพทย์มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่าแต่ก่อน ถ้าจำไม่ผิดก็ประมาณ 70 ปี แล้วทุกคนก็จะบ๊ายบายไปจากโลกนี้ ไม่มีใครอยู่ยงคงกระพัน ชีวิตคนเราเกิดมาแล้วมันก็ต้องสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ชีวิตบางคนอาจจะสดใสไร้กังวล บางคนอาจจะลำบากยากเข็ญ บางคนอาจจะพอดีๆ ไม่เด่นหรือไม่ด้อย ในสังคมความเป็นอยู่ของคนรอบข้างคนเราทุกคนเกิดมาตัวเปล่าเหมือนกันหมด เราเลือกสถานที่เกิดไม่ได้ แต่เราก็สามารถที่จะเลือกที่ตายได้ ชีวิตคนเราทุกคนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาก็คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และก็ดับไปในที่สุด นี่คือสัจธรรมของชีวิตทุกชีวิต แต่อย่างไรก็ตามชีวิตทุกชีวิตต้องดำรงอยู่ทุกขณะที่มีลมหายใจ หมดลมหายใจเลิกพูดกันเลย วงเวียนชีวิตที่ได้เขียนให้อ่านไปแล้วคือ กิน ขี้ นี้ และนอน ตามธรรมดาสามัญของมนุษย์คือมีความหิวและ

ความอยากเป็นเบื้องต้น เช่น หิวน้ำ หิวข้าว เมื่อท้องอิ่มแล้วก็อยากได้บ้าน อยากได้ยานพาหนะ อยากได้ยารักษาโรค อยากได้แฟนสวย ๆ งาม ๆ หล่อ ๆ นิสัยดี ๆ แถมรวยอีกต่างหาก อยากไปเที่ยวรอบโลก นี่คือความอยาก ความปรารถนา หรือจะเรียกว่าความฝันก็พูดได้ ถ้าสมใจอยากก็คือความจริง แต่หากไม่สมปรารถนาก็คือความฝัน และฝันอาจจะเป็นความจริงก็ได้ และ/หรืออาจจะฝันลม ๆ แล้ง ๆ ก็ได้เช่นกัน สิ่งดังกล่าวมีองค์ประกอบมาส่งเสริมสนับสนุนในหลายทางหลายด้าน ซึ่งผมได้เขียนไปแล้วในของกรรมเก่า บุญเก่า และ/หรืออีกหลายเรื่องที่เกี่ยวเนื่องกัน

ผมมีความเชื่อว่าชีวิตทุกชีวิตเหมือนกันหมด แต่มีความแตกต่างกันว่า จะทำอย่างไรที่จะทำให้ชีวิตนี้มีความสุขสมบูรณ์ ผมจึงใคร่ขอเสนอแนะเรื่อง **3 ค. ก่อชีวิต** ตามความคิดความเข้าใจของผม โดยนำหลักธรรมของพระพุทธศาสนามาเสนอแนะดังนี้

ค. ที่ 1 คือ หลักในการครองตน ได้แก่ **พรหมวิหาร-ธรรม 4 ประการ** มนุษย์คนเราต้องมี**เมตตา**ต่อผู้อื่นก่อนเป็นเบื้องต้น นั่นคือหลักธรรมที่กล่าวว่า เราทำสิ่งใดต้องได้รับสิ่งนั้นเป็นการตอบแทน ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว จะช้าหรือเร็วเท่านั้น

กรุณา เมื่อใจเรามีความเมตตาเป็นเบื้องต้นแล้ว สิ่งไหนที่เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกเดียวกับเรายังไม่มี และ/หรือมีไม่เพียงพอ ความหมายโดยรวมก็คือปัจจัย 4 นั่นเอง เราก็ควรกรุณาแบ่งปันหรือเสียสละให้กับผู้ที่ยังไม่มี จะมากจะน้อยนั้นขึ้นอยู่กับฐานะความเป็นอยู่ของเรา เรามีมากกลับให้น้อย ก็ไม่ดี คนก็จะ

กล่าวหาว่าเราตระหนี่ถี่เหนียว เรามีน้อยกลับให้มาก ตัวเราครอบครัวเราก็จะเดือดร้อน มีมากก็ไม่ให้ มีน้อยก็ไม่ให้ ก็กลายเป็น ***"คนแล้งน้ำใจ"***

มุทิตา เราควรมีความชื่นชมยินดีกับบุคคลอื่น เมื่อบุคคลนั้นๆ ได้รับรางวัลใดรางวัลหนึ่ง เช่น การเลื่อนยศ เลื่อนตำแหน่ง ได้รางวัลจากการประกอบคุณงามความดี ในด้านต่าง ๆ เราก็ควรแสดงความยินดีกับท่านเหล่านั้น จะด้วยคำพูดชื่นชมก็ได้ หากมีความสนิทชิดเชื้อก็ควรมอบสิ่งของเล็ก ๆ น้อย ๆ อาจจะเป็นดอกไม้ก็ได้เช่นกัน หากเขาได้รางวัล ตัวเรากลับไปกล่าวหาเขาในทางที่ไม่ดี ก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย นั่นหมายถึงตัวเรามีความอิจฉาริษยาอยู่ในจิตใจ

อุเบกขา คือการไม่ดีใจและไม่เสียใจ เมื่อเห็นผู้อื่นถึงความวิบัติหรือความฉิบหาย ความเดือดร้อนในเรื่องใดก็ตาม ก็ควรทำใจให้นิ่ง ให้เป็นกลาง ให้มีความเหมาะสมกับกาลเทศะ หากเราไม่มีอุเบกขากลับไปพูดซ้ำเติม เราก็จะเป็น ***"ไอ้ตัวร้าย"*** หรือ ***"อีนางมารร้าย"*** ไปเลย

ค. ที่ 2 คือ หลักธรรมในการครองตน ครองตนในที่นี้มิได้มีความหมายนำมากักขังหน่วงเหนี่ยวหรือผูกมัดด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งก็ตาม การครองตนคือ ทำอย่างไรที่เราจะชนะผู้อื่นด้วยความดีของเรา นั่นคือหลักของ**สังคหวัตถุธรรม 4 ประการ** ได้แก่ **ทาน** คือการปันสิ่งของๆ ตนเองแก่ผู้อื่นที่ควรให้ปัน หมายถึง

การให้ทานแก่บุคคลอื่น ที่ได้พิจารณาเห็นว่ามีความถูกต้องเหมาะสม ถ้าเราให้ทานกับบุคคลที่ไม่รู้จักพอไม่รู้จักอิ่ม ให้เท่าไหร่ก็ไม่รู้จักพอสักทีมันก็เปล่าประโยชน์ *"เปรียบเสมือนเราเอาดินเอาทรายไปถมมหาสมุทร" หรือ "ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ"* เพราะจะไปส่งเสริมทำให้คนเป็นคนเกียจคร้าน ไม่รู้จักทำมาหากินอะไร **ปิยวาจา** คือ การเจรจาที่อ่อนหวาน หมายถึงการพูดตามปกติธรรมดานี่แหละ ไม่ใช่หมายถึงไปอมน้ำตาลมาพูดนะ การพูดจาที่อ่อนหวานก็น่าจะหมายถึงการติการชม การแสดงออกทางกาย ทางใจ และทางวาจาไปพร้อมกันทั้ง 3 ส่วน ทางกายก็มีความนอบน้อม ทางใจก็พูดมาจากใจที่คิดจริง ๆ ไม่มีอะไรแอบแฝง และวาจาก็สุภาพตามกาลเทศะ ทั้ง 3 ส่วนต้องผสมกลมกลืนอย่างมีความพอเหมาะพอดี หากขาดความพอดีก็จะกลายเป็น ***"พวกดัดจริต"*** หรือ ***"พวกประจบสอพลอ"*** และ/หรือ ***"ปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ" "ปากหวานก้นเปรี้ยว"*** เป็นต้น

อัตถจริยา หมายถึง การประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น การประพฤติตนนี้ต้องเป็นไปเพื่อผู้ใกล้ชิด เช่น สามีภรรยา บุตรธิดา ตลอดจนวงศาคณาญาติตระกูลของตัวเอง และที่สำคัญที่สุดคือการประพฤติตัวให้เป็นประโยชน์แก่สังคมโดยส่วนรวม โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ท่านอาจจะเกิดคำถามขึ้นในใจว่า ทำแล้วไม่ได้อะไร จะทำไปทำไม ผมตอบท่านได้เลยว่าได้อย่างแน่นอน แต่มีข้อแม้ว่าท่านต้องทำ ถ้าท่านไม่ทำ ท่านก็จะไม่ได้รับคำตอบ และ**สมานัตตตา** หมายถึง ความเป็นคนมีตนเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ถือตน เกิดเป็นคนอย่าดูถูกดูแคลนผู้อื่นและตนเอง ทุกคนมี

ความคิดความมีความสามารถ มีฐานะความเป็นอยู่ มีเกียรติยศชื่อเสียงชาติพันธุ์ วงศ์ตระกูลแตกต่างกัน เราเป็นคนอย่าหยิ่งผยองทะนงตน ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะไหนอย่างไร อยู่ที่ตัวเราจะวางตนเองให้เหมาะสมเท่านั้น

ค. ที่ 3 คือ หลักธรรมในการครองงาน อันได้แก่ อิทธิบาทธรรม 4 ประการ **ฉันทะ** คือพอใจรักใคร่ในสิ่งนั้น การกระทำกิจกรรมหรืองานใด ๆ หากเรามีความตั้งใจแล้วเชื่อว่าความสำเร็จเกิดขึ้นแล้วครึ่งหนึ่ง และหากได้มีการประพฤติปฏิบัติตามที่ได้ตั้งใจก็เชื่อได้ว่างานนั้นต้องเสร็จสมบูรณ์อย่างแน่นอน ยกตัวอย่างเช่น เราจะเปิดร้านขายสินค้าชนิดหนึ่ง เรามักจะนิมนต์พระสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ ตลอดจนเชิญแขกผู้ใหญ่มาร่วมงาน ที่กระทำเช่นนี้ก็เพื่อเสริมขวัญและกำลังใจให้มีความเข้มแข็งขึ้น เพื่อความสำเร็จในกิจกรรมที่ดำเนินการ และคำอวยพรจากแขกผู้ใหญ่ที่มาร่วมงาน ก็มักจะพูดว่า **ขอให้ตั้งอกตั้งใจนะ** พร้อมทั้งเอามือตบหรือสัมผัสที่หัวไหล่พอรู้สึกได้ จึงทำให้ผู้ที่จะประกอบกิจการค้านั้นใจชื้นใจแข็งขึ้น หัวใจพองโต พร้อมที่จะลุยกับทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นต้น

วิริยะ คือเพียรประกอบสิ่งนั้น เมื่อใจเกิดขึ้นแล้วก็ต้องลงมือปฏิบัติเพียรพยายามให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์หรือความคาดหวังที่แอบแฝงที่อยากให้เกิดขึ้น **จิตตะ** คือ เอาใจฝักใฝ่สิ่งนั้นไม่วางธุระ เมื่อมีความตั้งใจ มีความเพียรแล้ว ก็ต้องทำอย่าง

ต่อเนื่อง ไม่ทิ้ง ไม่ขว้าง เมื่อพบกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ และ**วิมังสา** หมั่นตริตรองพิจารณาเหตุผลในสิ่งนั้น มีความสำเร็จหรือล้มเหลวในการปฏิบัติกิจกรรมสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะดีมันก็อยู่ที่ตัวเราเองทั้งหมด อย่าโยนความไม่ดีให้ผู้อื่น ความสำเร็จและล้มเหลวย่อมมีเหตุผลที่สามารถอธิบายได้ บางครั้งบางเรื่องบางสิ่งบางอย่าง มีคนไม่ชอบเรา เกลียดเรา อิจฉาเรา เราก็ต้องตริตรองพินิจพิจารณาว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น

ที่กล่าวมาทั้งหมดคือหลักธรรมในการครองตน ครองคน และครองงาน ซึ่งทั้ง 3 ค. นี้ ผมมีความเชื่อว่าจะทำให้ชีวิตของทุกคนเมื่อได้ประพฤติปฏิบัติแล้วจะมีความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตอย่างแน่นอน สำหรับท่านที่ไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา ท่านก็นำหลักธรรมดังกล่าวนี้ไปเทียบเคียงกับหลักศาสนาของท่านว่ามันมีความเหมือนความคล้าย หรือมีความสอดคล้องกันในหัวข้อใดแล้วนำมาปฏิบัติก็เชื่อว่าท่านจะอยู่ในโลกนี้อย่างมีความสุข หลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาสามารถใช้กับการดำเนินชีวิตได้กับทุกคนไม่ว่าท่านจะอยู่ในฐานะใด เพศใด จะเป็นบรรพชิต นักบวช หรือชาวบ้านทั่วไป ก็สามารถปฏิบัติได้เหมือนกันโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ผมเชื่อว่าเมื่อตัวเราประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดี สังคมโดยส่วนรวมก็จะดีตามมาด้วย ตลอดจนประเทศชาติบ้านเมืองก็จะมีความร่มเย็นเป็นสุขทั่วหน้ากัน

กรรมดิจิตอล

"กรรม" ในทางพระพุทธศาสนาหมายถึง ***"การกระทำ"*** ซึ่งการกระทำนั้นแบ่งออกได้เป็น 2 อย่าง คือ การกระทำความดี ซึ่งยังผลให้เกิดความสุขใจ และการกระทำความชั่ว จะส่งผลให้เกิดความทุกข์ใจ ในอดีตที่ผ่านมามีคำกล่าวว่า ***"ทำดี ได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว"*** และบุคคลทั่วไปก็มักจะไม่ค่อยเชื่อ เพราะสภาพภายนอกที่มองเห็นนั้นมันขัดความรู้สึกของคนทั่ว ๆ ไป เขาจึงเปลี่ยนคำกล่าวนั้นเป็น ***"ทำดี ได้ดีนั้นมีที่ไหน ทำชั่ว ได้ดีมีถมไป"*** สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็อาจจะเป็นเพราะเรามองเห็นวัตถุมากกว่าจิตใจคน เช่น คนประกอบอาชีพที่มีลักษณะกดขี่ข่มเหงผู้ที่ด้อยโอกาส หรือคนที่มีความรู้ความเข้าใจต่อสังคมนั้น ๆ น้อยเกินไป ก็มักจะถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ ดังเช่น งานลักษณะเช่นนี้น่าจะได้รับค่าจ้างวันละ 200 บาท แต่ก็จ้างเพียง 100 บาท คนไม่มีงานทำ ไม่มีจะกิน ยังไงๆ ก็ต้องยอมรับและทำงานนั้น ซึ่งก็ถือว่าเป็นการเอาเปรียบบุคคลอื่นในสังคม บางคนค้าขายสิ่งของที่ผิดกฎหมาย ตัวอย่างเช่น บางคนขายค้าสิ่งที่ผิดกฎหมาย

แต่ก็ไม่มีใครสามารถทำอะไรเขาได้ เพราะเขามีพรรคพวกเพื่อนฝูงมากมาย ทั้งที่มีอำนาจบารมีในทางกฎหมายคอยปกป้องคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา ซึ่งลักษณะนี้มีมานานในสังคมไทยคือเป็นสังคมระบบอุปถัมภ์ การเกื้อกูลผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน ประเภท ***"หมูไป ไก่มา"*** (มีความสมดุลกัน หรือไม่มีใครได้เปรียบหรือเสียเปรียบกล่าวคือหมูกับเนื้อไก่ก็เป็นเนื้อเช่นกัน) สังคมประเทศชาติจะเป็นอย่างไรไม่สนใจ ขอให้ข้าได้ประโยชน์เป็นพอ และกลุ่มคนเหล่านี้ก็มักจะมีทรัพย์สมบัติเงินทองมากมาย และยืนอยู่ในสังคมอย่างสง่าผ่าเผย แถมยังมีคนยกย่องสรรเสริญเยินยอว่าเป็นคนดีมีเงินมีศีลธรรม ทั้ง ๆ ที่เบื้องหลังนั้นสร้างความเจ็บช้ำ ความปวดร้าวให้กับคนจำนวนไม่น้อย ทำลายชาติทำลายแผ่นดินโดยไม่รู้สึกตัว คิดแบบไทย ๆ หรือคิดแบบชาวพุทธคือ ชาตินี้เขามีบุญมาก ส่วนเรานั้นมีบุญน้อย จงก้มหน้าก้มตาทำต่อไปเถอะ

การทำความดี เปรียบเสมือนดั่งเราปลูกต้นไม้ผลชนิดหนึ่ง กว่าเราจะเพาะเมล็ด (โตช้า) หรือตอนกิ่ง (โตเร็วหน่อย) และนำมาปลูก รดน้ำพรวนดิน ใส่ปุ๋ย คอยกำจัดแมลง จนเติบโตเป็นต้นใหญ่ กว่าจะออกดอกออกผลก็ใช้เวลาหลายปี บางชนิดก็เป็นสิบปี ซึ่งก็เปรียบเสมือนการทำความดีของคน ๆ หนึ่งก็ต้องอาศัยระยะเวลานานกว่าบุคคลอื่นจะเห็นคุณค่าเห็นความดีของคน ๆ หนึ่งนั้นก็ยากแสนเข็ญ ถ้าใครไม่พบไม่เห็นเอาเสียเลย ก็จะมีคำกล่าวว่า ***"บุญมีแต่กรรมมาบัง"*** นั่นคือการเสียเปล่า

การทำความชั่วนั้น ทำไม่ยากเลย ไม่เชื่อลองทดสอบได้ทันทีแล้วก็จะเห็นผลทันทีเช่นกัน เช่น การพูดจาหยาบคายหรือดุด่าว่ากล่าวบุคคลอื่นด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นมงคล รับรองได้ว่าท่านก็จะได้รับของที่ไม่เป็นมงคล

ทันทีเช่นกัน *"ทำความชั่วทำได้เพียงเสี้ยววินาที แต่ทำความดีนั้นใช้ระยะเวลาเป็นสิบ ๆ ปี"*

ที่กล่าวมาเป็นเบื้องต้นนั้น บุคคลที่ทำความชั่วจึงเสวยสุข (สุขไม่จริง) มาโดยตลอด ดังเช่นภาพยนตร์ไทยหรือภาพยนตร์ต่างประเทศบางเรื่อง กล่าวคือ พระเอกหรือนางเอก มักจะทุกข์ยากลำบากมาตั้งแต่เด็ก ๆ และมักจะถูกกดขี่ข่มเหงมาตลอด (ตลอดเรื่อง) ถูกใส่ร้าย ถูกทุบตี ถูกข่มเหงตลอดชีวิต กว่าบุคคลอื่นจะรู้ความจริงว่าเป็นยังไง พระเอก/นางเอกจะได้รับความสุขหรือกอดกัน หอมแก้มกันภาพยนตร์นั้นก็จบพอดี กล่าวง่าย ๆ ก็คือ คนทำความชั่วเสวยสุข (สุขไม่จริง) มาตลอดชีวิต แต่คนที่ทำความดีเสวยสุข (สุขจริง ๆ) มีระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น แต่ความสุขนี้ก็เป็นความสุขที่อมตะนิรันดร์กาล

ดังนั้น ***"ผลของกรรม"*** ในอดีตที่ผ่านมานั้น มันเห็นผลช้ามาก มันไม่ทันอกทันใจตามความคิดของคนว่าทำดีได้ดีนั้นไม่จริง แต่ปัจจุบันใครทำไม่ดี ทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย ก็จะถูกเปิดเผยและรับผลของกรรมนั้นทันที และทันอกทันใจของคนทั่วไป เพราะยุคนี้เป็นยุคแห่งการสื่อสารที่ทันสมัย โดยเฉพาะระบบ ***"ดิจิตอล"*** เป็นระบบการสื่อสารที่มีความเร็วสูงชนิดหนึ่ง ดังนั้นใครทำสิ่งที่ไม่ดี ผลของความไม่ดีก็จะปรากฏต่อสาธารณชนทันทีเช่นกัน นั่นคือ ***"กรรมดิจิตอล"*** ใครทำกรรมดีหรือไม่ดีที่ไหนจะปรากฏให้เห็นทางสื่อสารมวลชน และในขณะเดียวกันเราก็ต้องใช้ปัญญาพินิจพิจารณาอีกเช่นกันว่า ภาพที่เห็น สิ่งที่ได้ยิน

นั้นเชื่อได้มากน้อยแค่ไหน แต่อย่างไรก็ตาม การทำความดีและความชั่ว เราไม่ต้องรอวันเวลาเหมือนเมื่อก่อนนี้ และคำกล่าวที่ว่า ***"ทำดี ได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่ว"*** คงจะมีมนตร์ขลังและมีความศักดิ์สิทธิ์ไปชั่วกาลนาน แม่นก่อครับท่านผู้อ่าน

กลียุคและมิคสัญญี

วันนี้อยากจะบันทึกความคิดความเห็นเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมของธรรมชาติ ของบ้านเมือง ของมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยอันเป็นเมืองพุทธศาสนา อันมีศาสนสถาน และวัดวาอารามมากมาย จนคิดจนมองเห็นว่าเป็นเพียงสถานที่ปลดเปลื้องความทุกข์ในยามเมื่อมีทุกข์เท่านั้น หากไม่มีทุกข์ก็จะไม่เห็นความสำคัญของศาสนสถานหรือวัดเป็นที่พึ่งที่พิง และเห็นเป็นเพียงสถานที่ท่องเที่ยวและประกอบพิธีกรรมเท่านั้น ส่วนหลักคำสอนทางศาสนามักจะไม่ค่อยได้นึกถึงและนำมาประพฤติปฏิบัติอย่างจริงจัง หรือที่เราท่านทั้งหลายรู้จักก็คือ หลักของศีลธรรมและจรรยาธรรม เริ่มลดน้อยถอยลงไปตามกาลเวลา

ก่อนที่จะพูดถึงกลียุค ก็ขอทำความเข้าใจกับคำว่ามิคสัญญีเสียก่อน ในตำนานคติพุทธตามที่เล่าสืบๆ ต่อกันมา มิคสัญญีเป็นยุคที่จิตใจของมนุษย์นั้นมีความตกต่ำมากที่สุด ตกต่ำขนาดไหนล่ะ? ตกต่ำถึงขั้นนำเนื้อมนุษย์ด้วยกันมาบริโภคเป็นอาหาร ขนาดเนื้อหมู วัว ควาย และที่สำคัญที่สุดคือ

เนื้อสุนัข เรายังทนไม่ได้ว่าไม่ควรอย่างยิ่งที่มนุษย์จะควรนำมาบริโภค แต่หากบริโภคเนื้อมนุษย์ด้วยกันแล้ว ท่านก็คิดดูเอาเองก็แล้วกันว่ามันจะตกต่ำขนาดไหน สภาพปัจจุบันที่เราเห็นเป็นเพียงแค่ทำร้ายร่างกาย ปาดคอหรือปาดเนื้อในร่างกายเป็นส่วน ๆ แล้วนำไปทิ้งเท่านั้น

ในยุคหนึ่งสมัยหนึ่งก็มีมนุษย์กินตับไตไส้พุงของมนุษย์เกิดขึ้นในบ้านเมืองของเรา นั่นคือ ***"ซีอุย"*** ถ้าเป็นยุคมิคสัญญีแล้วทุกคนก็จะเป็นซีอุยกันหมด ตามตำนานกล่าวไว้ว่า เมื่อศาสนาของสมณโคดมคือ พระ-พุทธเจ้าของเราในปัจจุบันล่วงเลย 3,000 ปีไปแล้ว โลกจะเกิดวิปริต พืชพันธุ์ธัญญาหารต่างสูญพันธุ์ไปสิ้น มนุษย์ต้องกินหญ้าแทนข้าว และจะทำให้ร่างกายแคระแกร็นลง อายุก็สั้นลงเหลือเพียง 10 ปี มนุษย์ยุคนี้อายุเพียง 5 ขวบ ก็สามารถแต่งงานอยู่กินกันได้

ซึ่งเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาก็มีข่าวเป็นลางบอกเหตุแล้วว่ามนุษย์ที่เกิดมาจะมีอายุสั้น นั่นคือเด็กเกิดมามีอายุได้ 5-6 ปี ก็มีความแก่ชรา โดยมียีนในร่างกายบกพร่อง ทำให้ผิวหนังเหี่ยวแห้งเหมือนกับคนมีอายุ 70 ปี และจะมีอายุได้ประมาณ 20 ปีก็ตายแล้ว และเมื่อเวลาล่วงไปได้ถึง 4,500 ปี ศาสนาทุกศาสนาในโลกนี้ต่างสาบสูญไปสิ้น ไม่มีใครรู้จักศาสนา คนที่ถูกยอมรับคือคนที่มีอาวุธ มีกำลัง คนในยุคนี้มีจิตใจที่หยาบช้า ทารุณ หากพอใจจะฆ่าใครก็ฆ่าทันที โดยที่รู้สึกว่าไม่ต่างจากฆ่าเป็ดฆ่าไก่สักตัวเท่านั้น เราเรียกยุคนี้ว่า **ยุคมิคสัญญี** นั่นคือการฆ่าคนเพียงคนเดียวก็มีความรู้สึกเพียงแค่ฆ่าสัตว์สักตัวเท่านั้น

และหากศาสนาลุล่วงไปจนถึง 5,000 ปี มนุษย์ผู้มีอาวุธต่างพากันก่อสงครามเพื่อความเป็นใหญ่บนโลกแต่เพียงผู้เดียว ในยุคนี้ทุกประเทศต่างมีอาวุธนิวเคลียร์อยู่ในมือทั้งสิ้น สงครามที่เกิดขึ้นจะมีความดุเดือดและโหดร้ายและมีความรุนแรงมากที่สุด แผ่นดินทุกหย่อมหญ้าทุกตารางนิ้ว

เต็มไปด้วยการเข่นฆ่า บนท้องฟ้าก็เต็มไปด้วยห่าฝนของลูกกระสุนปืนและอาวุธต่าง ๆ ทั้งจรวด ระเบิด ตลอดจนบนพื้นดินลูกกระสุนปืนที่ต่างฝ่ายต่างระดมยิงเข้าใส่กันอย่างเมามันและบ้าคลั่ง และจะเกิดเป็นเวลานานจนคนของแต่ละฝ่ายบาดเจ็บ พิการและล้มตายจนเกลื่อนแผ่นดิน แต่การสู้รบก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลง มนุษย์เริ่มขาดแคลนทุกอย่างต้องดื่มน้ำในแม่น้ำที่เต็มไปด้วยซากศพและเลือด จนน้ำเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน ไม่นานโรคร้ายก็ระบาดอย่างรวดเร็ว คร่าชีวิตมนุษย์ให้ล้มตายลงโดยไม่มีผู้ใดดูแลรักษาเยียวยา

จุดสุดท้ายของการสงครามสู้รบระหว่างมนุษย์ด้วยกันจะไม่มีอาวุธใด ๆ เหลืออยู่อีก คงเหลือแต่เพียงอาวุธอย่างเดียวคือ **อาวุธนิวเคลียร์** ทุกประเทศต่างกดปุ่มยิงอาวุธนิวเคลียร์ของประเทศตนไปยังฝ่ายตรงข้าม ต่างฝ่ายต่างยิงเข้าหากันจนบนท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงอาทิตย์หลายดวง นั่นคือพลังแสงแห่งนิวเคลียร์เป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นๆ ลูก และจะเผาผลาญโลกมนุษย์จนเป็นฝุ่นไปในพริบตา ขนาดน้ำในมหาสมุทรที่ใหญ่ที่สุดหาความสิ้นสุดของขอบเขตมิได้ ยังแห้งขอดไปในพริบตาเช่นกัน แต่ยุคมิคสัญญีนี้เราท่านทั้งหลายคงตายไปจากโลกนี้หมดแล้ว เราคงไม่พบไม่เห็นอย่างแน่นอน แต่ยุคของเราที่จะพบจะเห็นก็คือ **“กลียุค”**

“กลียุค” เป็นยุคที่ธรรมะตกต่ำ คนชั่วมีจำนวนมากกว่าคนดี คนดีจึงโชคร้าย เพราะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็พบแต่คนชั่ว ถ้าเป็นยุคนี้เป็นช่วงเวลาที่บ้านเมืองตกอยู่ในภาวะเกือบจะไร้ขื่อแปหรือว่าจะพูดว่าสองมาตรฐานก็ไม่ผิดนัก เพราะเหตุว่า สิ่งที่พูดกับผลสัมฤทธิ์ที่ออกมาปรากฏต่อสาธารณชนเป็นคนละทางคนละด้านตามกรอบกติกาของสังคมอย่างที่ควรจะเป็น ตลอดจนขัดความรู้สึกของคนทั่วไป ต่างคนต่างอ้างเหตุผล อ้างกฎหมาย อ้างรัฐธรรมนูญ และอ้างสิ่งที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์